

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 29 czerwca 2017r. – Komisja Europejska/Republika Portugalska
(Sprawa C-126/15) ⁽¹⁾

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatek akcyzowy na papierosy — Dyrektywa 2008/118/WE — Powstanie obowiązku podatkowego — Miejsce i moment powstania obowiązku podatkowego — Znaki akcyzy — Swobodny przepływ wyrobów akcyzowych — Ograniczenie w czasie wprowadzania do obrotu i sprzedaży opakowań jednostkowych — Zasada proporcjonalności

(2017/C 283/03)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Tomat i G. Braga da Cruz, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, N. Silva Vitorino i A. Cunha, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający żądania strony pozwanej: Królestwo Belgii (przedstawiciele: M. Jacobs et J.-C. Halleux, pełnomocnicy), Republika Estońska (przedstawiciel: K. Kraavi-Käerdi, pełnomocnik), Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Obejmując opakowania jednostkowe papierosów, które zostały już opodatkowane i dopuszczone do konsumpcji w danym roku, zakazem wprowadzania do obrotu i publicznej sprzedaży po upływie terminu określonego w art. 27 lit. a) Portaria n.º 1295/2007 do Ministério das Finanças e da Administração Pública (rozporządzenie nr 1295/2007 ministerstwa finansów i administracji publicznej) z dnia 1 października 2007 r., w brzmieniu mającym zastosowanie do niniejszej skargi, również w sytuacji, gdy nie ma miejsce podwyższenie stawki podatku akcyzowego na te wyroby wchodzące w życie w następnym roku, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 9 akapit pierwszy dyrektywy Rady 2008/11/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG, oraz zasadzie proporcjonalności.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Republika Portugalska pokrywa połowę własnych kosztów.
- 4) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz połowę kosztów poniesionych przez Republikę Portugalii.
- 5) Królestwo Belgii, Republika Estońska oraz Rzeczpospolita Polska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 155 z 11.5.2015.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 29 czerwca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam – Niderlandy) – Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko Danielowi Adamowi Popławskiemu

(Sprawa C-579/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Europejski nakaz aresztowania i procedura przekazywania osób między państwami członkowskimi — Podstawy fakultatywnej odmowy wykonania — Artykuł 4 pkt 6 — Zobowiązanie państwa członkowskiego wykonującego nakaz do wykonania kary zgodnie z jego prawem wewnętrznym — Wprowadzenie w życie — Obowiązek wykładni zgodnej)

(2017/C 283/04)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Amsterdam

Strony w postępowaniu głównym

Daniel Adam Popławski

przy udziale: Openbaar Ministerie

Sentencja

- 1) Artykuł 4 pkt 6 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie ustawodawstwu państwa członkowskiego wprowadzającemu w życie ten przepis, które – w przypadku gdy o przekazanie cudzoziemca, który posiada zezwolenie na pobyt na czas nieokreślony na terytorium tego państwa członkowskiego, zwraca się inne państwo członkowskie do celów wykonania kary pozbawienia wolności wymierzonej temu cudzoziemcowi na mocy prawomocnego wyroku – po pierwsze, nie dopuszcza takiego przekazania, a po drugie, ogranicza się do ustanowienia wobec organów sądowych pierwszego państwa członkowskiego obowiązku powiadomienia organów sądowych drugiego państwa członkowskiego o gotowości do przejęcia wykonania tego wyroku, przy czym w dniu odmowy przekazania nie zapewniono rzeczywistego przejęcia wykonania tego wyroku, a w przypadku gdyby takie przejęcie okazało się następnie niemożliwe, taka odmowa nie mogłaby zostać podważona.
- 2) Przepisy decyzji ramowej 2002/584 nie wywierają bezpośredniego skutku. Jednakże właściwy sąd krajowy jest zobowiązany, z uwzględnieniem całości prawa wewnętrznego i przy zastosowaniu uznanych przez niego metod wykładni, do dokonania wykładni rozpatrywanych w sprawie w postępowaniu głównym przepisów krajowych w możliwie najwyższym stopniu w świetle brzmienia i celu tej decyzji ramowej, co w niniejszym przypadku oznacza, że w przypadku odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego w celu przekazania osoby, wobec której w wydającym nakaz państwie członkowskim wydano prawomocny wyrok skazujący na karę pozbawienia wolności, same organy sądowe wykonujące nakaz państwa członkowskiego mają obowiązek zapewnienia rzeczywistego wykonania kary pozbawienia wolności wymierzonej tej osobie.
- 3) Artykuł 4 pkt 6 decyzji ramowej 2002/584 należy interpretować w ten sposób, że nie zezwala on państwu członkowskiemu na odmowę wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego w celu przekazania osoby, wobec której wydano prawomocny wyrok skazujący na karę pozbawienia wolności, tylko z tego powodu, że to państwo członkowskie zamierza wszcząć przeciwko tej osobie postępowanie karne dotyczące tych samych czynów co czyny, za które wyrok ten został wydany.

⁽¹⁾ Dz.U. C 27 z 25.1.2016.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 28 czerwca 2017 r. – Novartis Europharm Ltd/Komisja Europejska, Teva Pharma BV (C-629/15 P), Hospira UK Ltd (C-630/15 P)

(Sprawy połączone C-629/15 P i C-630/15 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Pozwolenie na dopuszczenie do obrotu — Rozporządzenie (EWG) nr 2309/93 — Scentralizowana procedura na szczeblu Unii — Zmiana produktu leczniczego będącego przedmiotem pozwolenia na dopuszczenie do obrotu dla innych wskazań terapeutycznych — Oddzielne pozwolenie na dopuszczenie do obrotu i nowa nazwa handlowa — Dyrektywa 2001/83/WE — Artykuł 6 ust. 1 akapit drugi oraz art. 10 ust. 1 — Pojęcie „ogólnego pozwolenia” — Okres ochrony prawnej danych)

(2017/C 283/05)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Novartis Europharm Ltd (przedstawiciel: C. Schoonderbeek, advocaat)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Mifsud-Bonnici, A. Sipos i M. Šimerdová, pełnomocnicy), Teva Pharma BV (przedstawiciele: K. Bacon, QC, upoważniona przez C. Firtha, solicitor) (C-629/15 P), Hospira UK Ltd (przedstawiciele: J. Stratford, QC, upoważniona przez E. Vickersa i N. Stoate'a, solicitors) (C-630/15 P)

Sentencja

- 1) Odwołania w sprawach C-629/15 P i C-630/15 P zostają oddalone.